

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně **V. K.**, zastoupené JUDr. Jitkou Šťastnou, advokátkou se sídlem Prostřední 128, 686 01 Uherské Hradiště, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2006, č. j. KUZL 30712/2006, za účasti 1. Lu. O., 2. L. O. a 3. Ing. arch. L. M., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2008, č. j. 31 Ca 136/2006 - 122,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2006 zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu v Buchlovicích ze dne 6. 2. 2006, č. j. 810/2005-D 144 Rozh, kterým bylo žalobkyni nařízeno odstranění části stavby „výměna krovu a přístavba hospodářské části rodinného domu č. p. 72“ na pozemku parc. č. 822 v katastrálním území Buchlovice postavených v rozporu se stavebním povolením a současně jí byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení výjimky z § 22 odst. 3 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu.

Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 2. 6. 2008 zrušil rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pochybení žalovaného spatřoval v tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí neuvedl, s jakým veřejným zájmem měla být část nepovolených úprav v rozporu, a v neurčitosti výroku rozhodnutí.

Žalobkyně následně podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítla zmatečnost řízení před soudem, neboť nebyly splněny podmínky k rozhodování bez nařízení jednání. Dále žalobkyně poukázala na nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud neodůvodnil, proč nevyhověl návrhu žalobkyně také na zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V třetí námitce žalobkyně uvedla, že soud měl vyhovět jejímu návrhu na vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2006 o nevyhloučení Ing. M. H. z řízení pro podjatost, neboť toto rozhodnutí mělo být vydáno ve formě usnesení podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a nikoliv podle neplatného § 12 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

Závěrem žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti k námitce žalobkyně týkající se vyslovení nicotnosti rozhodnutí ze dne 21. 6. 2006 o nevyhloučení Ing. M. H. z řízení uvedl, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno před nabytím účinnosti nového správního řádu. Jelikož rozhodování o vznesené námitce podjatosti je rozhodováním o procedurální otázce, je třeba jej provádět podle stejného procesního předpisu, podle kterého je vedeno řízení ve věci samé.

Ke kasační stížnosti se vyjádřily osoby zúčastněné na řízení 1) a 2), které kromě některých námitek týkajících se skutkového stavu popisovaného žalobkyní uvedly, že realizovaná stavba je pro ně nepřijatelná, výjimku z obecně technických požadavků na výstavbu nikdy nepovolí a trvají na odstranění všech nepovolených částí.

Kasační stížnost je z části nepřijatelná, ve zbytku pak nedůvodná.

Podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud se výkladem citovaného § 104 odst. 2 s. ř. s., resp. jeho části týkající se kasační stížnosti směřující proti důvodům rozhodnutí, zabýval ve svém rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 - 70, www.nssoud.cz. V souladu se zásadou subsidiarity kasační stížnosti a za použití ústavně konformního výkladu přitom dospěl k závěru, že „za nepřijatelnou kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. je nutno považovat všechny případy, kdy by i případný úspěch stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem nemohl vést v konečném důsledku ke změně v jeho právním postavení. Nepřijatelnou je tedy především kasační stížnost, která nenapadá správnost výroku rozhodnutí krajského soudu, bez ohledu na to, zda brojí jen proti jeho důvodům nebo namítá-li existenci jiných kasačních důvodů, podřaditelných pod případy uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s.“ Z citovaného rozhodnutí tedy vyplývá, že žalobkyně, která byla se svým žalobním návrhem před krajským soudem úspěšná, se nemůže kasační stížností (byť opřenou o jakýkoliv důvod zmiňovaný v § 103 odst. 1 s. ř. s.) domáhat přezkoumání rozsudku krajského soudu, když nebrojí proti zrušujícímu výroku tohoto soudu (domáhá se jen jiného odůvodnění či jiného procesního postupu soudu). Z tohoto důvodu je nutné označit za nepřijatelnou první námitku žalobkyně týkající se vady řízení (nikoliv zmatečnosti řízení), kterou žalobkyně spatřuje v rozhodování bez nařízení jednání. Zcela shodně je třeba naložit i s druhou námitkou žalobkyně směřující do nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, kdy soud údajně neodůvodnil, proč nevyhověl návrhu žalobkyně na zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. U této námítce kasační soud pro úplnost upozorňuje i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, publikovaném pod č. 1456/2008 Sb. NSS, podle něž „domáhat

se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému správnímu rozhodnutí, není procesním právem žalobce, jemuž by odpovídala povinnost soudu o takovém návrhu výrokem rozhodnout. Kasační stížnost spočívající pouze v tvrzení, že krajský soud rozhodující o žalobě měl kromě rozhodnutí správního orgánu druhého stupně zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, je nepřijatelná“.

Zbývající námitku kasační stížnosti posoudil zdejší soud jako částečně přípustnou: touto námitkou je totiž mimo jiné rozsudku krajského soudu vytykána absence výroku o vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2006 o nevyločení Ing. M. H. z řízení pro podjatost. Jelikož tato námitka rozporuje správnost (úplnost) výroku napadeného rozsudku, přičemž jde o požadavek uplatněný již v žalobě, jde o námitku meritorně projednatelnou.

Podle § 9 zákona č. 71/1967 Sb. je pracovník správního orgánu vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Z projednávání a rozhodování před správními orgány je vyloučen také ten, kdo se v téže věci zúčastnil řízení jako pracovník správního orgánu jiného stupně. Podjatý pracovník správního orgánu provede pouze takové úkony, které nesou odkladu (§ 11 odst. 2 téhož zákona). O tom, zda je pracovník správního orgánu z řízení vyloučen, rozhoduje jeho nejbližší nadřízený vedoucí (§ 12 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 cit. zákona). Obdobná ustanovení obsahuje i nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb., § 14). Účelem institutu podjatosti ve správním řízení je zajistit, aby v konkrétní věci nerozhodoval podjatý pracovník. O podjatosti je tak třeba rozhodnout předtím, než je rozhodnuto o věci samé. Rozhodnutí o nevyločení určitého pracovníka z projednávání a rozhodování konkrétní správní věci tak není rozhodnutím meritorním, které by zasahovalo přímo do subjektivních práv účastníka řízení. Jde o rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem (tj. kdo bude danou věc projednávat a rozhodovat) a které je proto ze soudního přezkumu vyloučeno [§ 70 písm. c) s. ř. s.]. Vadný postup při rozhodování o podjatosti, případně nicotnosti rozhodnutí o nevyločení pracovníka správního orgánu, však může vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé, což lze namítat v rámci přezkumu tohoto konečného rozhodnutí (srov. obdobně v daňovém řízení rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, publikováno pod č. 114/2004 Sb. NSS). Je-li taková námitka důvodná, soud zruší rozhodnutí správního orgánu ve věci samé (nikoliv rozhodnutí o nevyločení pracovníka správního orgánu). Pokud však důvodná není, nerozhoduje soud samostatným výrokem o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o nevyločení určitého pracovníka (neboť toto rozhodnutí není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví); pouze se s touto námitkou vypořádá v odůvodnění svého rozsudku. V projednávaném případě tedy krajský soud postupoval správně, pokud o námitce nicotnosti nerozhodl samostatným výrokem a pouze se s ní vypořádal v odůvodnění rozsudku; námitka žalobkyně je proto v části vytykající chybějící výrok rozsudku nedůvodná. Kasační soud se dále nezabýval tím, zda krajský soud správně a náležitě odůvodnil své rozhodnutí o této námitce, neboť zde by již přezkoumával důvody rozhodnutí krajského soudu bez vlivu na jeho výrok, což § 104 odst. 2 s. ř. s., jak výše uvedeno, neumožňuje.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu